

Recensie: Peter Vermeulen

Lenny van Konijnenburg-Meijnster. Het moet nou toch niet gekker worden. De nasleep van niet-aangeboren hersenletsel. Uitgeverij Gopher, Amsterdam 2010. ISBN: 9789051797299

Soort boek/ziekte/stijl: Uitgave waarin het leven van twee partners van dag tot dag en later van week tot week wordt beschreven, nadat een van hen wordt getroffen door een herseninfarct. Mantelzorgers van mensen met NAH (Niet Aangeboren Hersenletsel) zijn niet of nauwelijks voorbereid op het leven met een 'nieuwe' partner. Wat betekenen de gevolgen van de beschadigingen voor je dagelijkse omgang met elkaar? Hoe ga je om met de stress die de zorg veroorzaakt en in hoeverre schakel je jezelf uit ten dienste van de ander? Dat zijn zo'n beetje de vragen die hier aan de orde komen.

Over de schrijver: Lenny van Konijnenburg wordt op 29 maart 1949 in Rotterdam Zuid als Lenny Meijnster geboren. Uit haar eerste huwelijk heeft ze twee zonen. Ze werkt als directiesecretaresse bij een bank als ze in 1988 haar tweede man Rob ontmoet. Als ze in 1990 trouwen brengt Rob zijn zoon en dochter uit een eerder huwelijk mee. Nadat bij haar zus borstkanker is geconstateerd laat Lenny haar borsten preventief verwijderen. Haar zuster overlijdt en Lenny legt alle informatie betreffende familiale borstkanker vast in het boek "De juiste keuze".

In maart 2007 wordt Rob getroffen door twee herseninfarcten en ook de ervaringen hiermee legt Lenny vast in "Het moet nou toch niet gekker worden." Eind 2008 stopt ze met haar werk bij de bank om zich geheel aan de zorg voor Rob te kunnen wijden. Daarnaast doet ze af en toe wat modellenwerk. Haar wens is om in de toekomst lezingen te geven over het laatst verschenen boek.

Korte beschrijving: Rob en Lenny zijn hardwerkende Rotterdammers als Rob een beroerte krijgt. Het matig functioneren van het hart blijkt de oorzaak van de twee infarcten te zijn geweest. Het hart klopt onregelmatig waardoor de bloedcirculatie niet stabiel is. Het leven van Lenny neemt een drastische wending en dat betekent (mantel)zorg bieden en jezelf vaak wegcijferen. Door schade en schande wordt een mens wijs en dat geldt zeker voor het begeleiden van een patiënt die opnieuw moet leren wat altijd als vanzelfsprekend gold.

Het verhaal gaat over Rob en is voor hem geschreven om het later nog eens terug te kunnen lezen. Lenny maakt duidelijk dat ze behalve mantelzorger ook nog eens partner is met de daarbij behorende gevoelens; dat maakt het er niet eenvoudiger op. Gelukkig ontstaat er na verloop van tijd ontstaat een nieuw evenwicht. Weliswaar wordt het nooit meer als vroeger, maar toch... 'het wordt ook niet gekker meer.' Met achterin nog een reeks praktische tips van de schrijfster.

Wat viel op: Bij Lenny ligt het hart op de tong en haar verhaal beschrijft naast de praktische dan ook heel sterk de emotionele kant van de ervaring. Lenny maakt twee dingen heel duidelijk: er komt een punt waarop je het gevoel krijgt er helemaal alleen voor te staan en er na het infarct ook op het emotionele vlak een volstrekt andere verhouding tussen twee partners ontstaat. Het zijn pijnlijke ervaringen, maar ondertussen moet ze gewoon blijven functioneren!

Na een jaar wordt er bij Rob geen verdere terugval geconstateerd maar dat betekent nog niet dat er sprake is van een positieve ontwikkeling. In dat opzicht is het boek een momentopname en ogenshijnlijk stopt Lenny er na ruim twee jaar abrupt mee om ons nog verder deelgenoot te maken van haar ervaringen. Ze blijkt een rasoptimist en gaat er vanuit dat ze, ondanks alles, samen nog een mooie tijd tegemoet gaan. Het boek is dicht op de huid geschreven en Lenny maakt duidelijk voelbaar hoe het leven van de ene op de andere dag volledig verandert en wat dat

voor een mens betekent. Volhouden, af en toe een kleine inzinking, maar nooit de moed opgeven, dus!

Citaten. Pag. 37: “De revalidatiearts zegt bij het afscheid tegen Rob: "Meneer van Konijnenburg, luister goed naar wat ik u ga zeggen. U gaat nu thuis denken dat u alles wel weet en dat u net zo bent als voor uw herseninfarcten. Dat is dus niet zo. Luister goed naar uw vrouw, want zij weet het en u niet!"

Pag. 45: “Al met al wordt mijn leven steeds drukker en is het voor mij bijna niet meer te verhapstukken. Tel daarbij op de zorg voor Rob en het nimmer aflatende denken voor twee.”

Pag. 87: “Ik vind hem vanaf half september heel subtiel iets achteruit gegaan qua geheugen. Laat de dag alsjeblieft niet komen dat hij mij niet meer herkent, denk ik en ik doe snel even een schietgebedje.”

Pag. 178: “Maak een start door niet zoveel te piekeren over Rob. Geef antwoord en laat het los!”

Recensies: “Zeer geraakt ben ik door dit op papier gezette relaas van een Florence Nightingale, die haar partner onderuit gehaald ziet worden door een paar forse herseninfarcten. Haar liefde en toewijding bij Rob's revalidatie en 'genezing' vergen van haar het uiterste. Hoe teleurstellend is het dan ook dat, zonder dat er een wonder geschiedt, van algeheel herstel geen sprake zal kunnen zijn. Een boek dat net zo nodig is als een cursus reanimatie. Denk je eens in: morgen kun jij in de schoenen van de schrijfster staan...” (Krinkeltje op Bol.com)

Links:

- lennyvankonijnenburg.nl
- hersensletselorganisaties.nl